

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Asan/23/2018
Identifikačné číslo spisu: 1016200339
Dátum vydania rozhodnutia: 16.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1016200339.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: R. K. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXXX/XX, B., zastúpenej: PM Lawyers, s.r.o., so sídlom Gaštanová 13, Bratislava, IČO: 47 251 387, proti žalovanému (sťažovateľovi): Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: 32522/2015/15/RK zo dňa 14. decembra 2015, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/42/2016-85 zo dňa 7. februára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/42/2016-85 zo dňa 7. februára 2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa § 191 ods. 1 písm. c/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č.: 32522/2015/15/RK zo dňa 14. decembra 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) a prvostupňové rozhodnutie žalovaného, odboru znaleckej, tlmočnickej a prekladateľskej činnosti č. 32522/2015/15 zo dňa 6. októbra 2015 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žalobkyňu priznal voči žalovanému plnú náhradu trov konania.

2. Žalovaný rozhodnutím č. 32522/2015/15 zo dňa 6. októbra 2015 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) vo výrokovej časti vyslovilo, že žalobkyňa:

- I. v písomnom vyhotovení znaleckého úkonu č. 1649/2014, vypracovaného dňa 9. júla 2014 pre zadávateľa W.. B. Y., Q. XX, XXX XX I. E., Prevádzka: Adidas - Nike, Hlavná 45, 927 01 Šaľa
a/ nepriložila listiny potrebné na zabezpečenie preskúmateľnosti,
b/ nepripojila znaleckú doložku,
- II. v písomnom vyhotovení znaleckého úkonu č. 1518/2014, vypracovaného dňa 14. júna 2014 pre

zadávateľa EXIsport s.r.o., Opatovská cesta 14, Košice

a/ nevymedzila úlohu,

b/ neuviedla výpočet podkladov pre vypracovanie tohto úkonu,

c/ nepriložila listiny potrebné na zabezpečenie preskúmateľnosti,

d/ nepripojila znaleckú doložku,

teda porušila povinnosť podľa § 17 ods. 6 druhá veta, § 17 ods. 3 písm. e/, § 17 ods. 6 piata veta, § 17 ods. 3 písm. f/, § 16 ods. 2 písm. b/ zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o znalcoch“), čím sa dopustila správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. b/ cit. zákona, za čo jej prvostupňový správny orgán uložil podľa § 27 ods. 3 písm. b/ zákona o znalcoch peňažnú pokutu vo výške 400,- Eur.

3. Napadnutým rozhodnutím rozhodol Minister spravodlivosti Slovenskej republiky o rozklade žalobkyne podanom proti prvostupňovému rozhodnutiu podľa § 61 ods. 3 v spojení s § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov prvostupňové rozhodnutie zmenil tak, že:

- I. výrok v časti A v bode I a v bode II, uvedenom na druhej strane prvostupňového rozhodnutia odboru znaleckej, tlmočnickej a prekladateľskej činnosti žalovaného ako prvostupňového správneho orgánu, týkajúcich sa znaleckého úkonu č. 1649/2014, vypracovaného 9. júla 2014 pre zadávateľa W. B. Y, Q. XX, I. E., Prevádzka: Adidas - Nike, Hlavná 45, Šaľa zrušil a správne konanie vo veci iného správneho deliktu podľa 27 ods. 1 písm. h/ zákona o znalcoch, ktorého sa mala žalobkyňa dopustiť tým že, v písomnom vyhotovení znaleckého úkonu č. 1649/2014, vypracovaného 9. júla 2014 nepriložila listiny potrebné na zabezpečenie preskúmateľnosti a nepripojila znaleckú doložku podľa § 30 ods. 1 písm. h/ v spojení s § 60a a § 61 ods. 3 správneho poriadku zastavil.

- II. vo výroku o uložení sankcie žalobkyni sa za porušenie povinností opísaných vo výroku v časti A bode II uvedenom na prvej strane prvostupňového rozhodnutia podľa § 27 ods. 3 zákona o znalcoch za spáchaný iný správny delikt uložil peňažnú pokutu vo výške 300,- Eur, ktorú bola žalobkyňa povinná zaplatiť do 30 dní odo dňa právoplatnosti predmetného rozhodnutia.

Vo zvyšnej časti rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. 32522/2015/15 zo dňa 6. októbra 2015 podľa § 61 ods. 3 v spojení s § 59 ods. 2 správneho poriadku potvrdila rozklad žalobkyne zamietol.

4. Konštatoval, že podľa § 19 zákona o znalcoch znalecká činnosť je špecializovaná odborná činnosť vykonávaná za podmienok ustanovených v tomto zákone znalcami pre zadávateľa. Úkonmi znaleckej činnosti sú najmä znalecký posudok a jeho doplnok, odborné stanovisko alebo potvrdenie a odborné vyjadrenie a vysvetlenie. Znalec je povinný vykonávať znaleckú činnosť a) osobne, ak ide o fyzickú osobu; to neplatí, ak osobitný predpis ustanovuje inak, b) riadne a v určenej lehote, c) účelne, hospodárne a d) nestranne. Pri vykonávaní ostatných úkonov znaleckej činnosti znalec primerane použije ustanovenia o znaleckom posudku (§ 18 zákona o znalcoch). Bezpochyby vypracovanie odborného vyjadrenia predstavuje znaleckú činnosť, v cit. zákone však vôbec nie je *expressis verbis* ustanovené, že odborné vyjadrenie znalca musí obsahovať všetky náležitosti znaleckého posudku tak, ako argumentačne dôvodil žalovaný v preskúvaných rozhodnutiach.

5. Ďalej uviedol, že v prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napríklad viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred jazykovým výkladom s tým, že čl. 2 Ústavy SR nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (napr. Nález ÚS SR, č.k. III. ÚS 341/0738 z 01.07.2008). Teleologicky výklad (*e ratione legis*) je výklad účelový, ktorý ma zabezpečiť nájdanie účelu a zmyslu právnej normy. Teleologicky výklad teda skúma, aký bol úmysel zákonodarcu a aký je účel rozoberanej právnej normy.

6. Dodal, že ako prameň určitého poznania a interpretácie sporného ustanovenia § 18 zákona o znalcoch je možné považovať aj jeho autentický výklad, t.j. výklad právnej normy, alebo právneho predpisu štátnym orgánom, ktorý ho prijal (NR SR). Podľa Dôvodovej správy k zákonu o znalcoch - LIT36411SK: „Odborné stanovisko, vyjadrenie, potvrdenie alebo vysvetlenie nemusí spĺňať náležitosti

znaleckého posudku, musí však byť v prípade jeho písomného podania zviazané, označené číslom, pod ktorým je úkon zapísaný v denníku a opatrené pečiatkou a podpisom znalca. Tieto odborné závery sa najčastejšie budú používať pri riešení čiastkových znaleckých úloh, na ktoré nie je potrebné podať znalecký posudok.“ Keďže tento výklad nie je súčasťou tohto normatívneho právneho aktu, nie je právne záväzný, ale zároveň citovaná právna úprava neukladá explicitne znalcovi pri vypracovaní odborného vyjadrenia vypracovať ho tak, aby obsahoval všetky náležitosti znaleckého posudku, resp. tie ktoré vytýkal žalovaný. Mal za to, že uvedené prisvedčuje tvrdeniam žalobkyne.

7. Pokiaľ ide o správne trestanie, uviedol, že postih môže správny orgán uplatniť iba za predpokladu, že došlo k porušeniu zákonom ustanovenej povinnosti. Dospel k záveru, že v danom prípade žalovaný nesprávne vec právne posúdil, nakoľko argumentačne síce zdôvodnil, prečo by, napr. malo odborné vyjadrenie obsahovať náležitosti znaleckého posudku, ale pri nejasnej, neurčitej a nejednoznačnej právnej úprave nie je možné, na základe týchto konštatovaní, podľa správneho súdu prijať záver, že žalobkyňa porušila predmetné ustanovenia zákona o znalcoch. Mal za to, že úvahy žalovaného o tom, že odborné vyjadrenie a ďalšie tzv. iné úkony znaleckej činnosti sú (čo do svojich dôsledkov) v zásade rovnocenné znaleckému posudku, odlišujú sa len rozsahom a zložitou úlohou, a preto musia tieto ostatné úkony znaleckej činnosti v každom prípade spĺňať obsahové náležitosti ako znalecký posudok, by mohli podporovať prípadný budúci legislatívny zámer, ktorý by podrobne upravil nejednoznačný zákon. S týmto argumentom žalovaného sa však správny súd nestotožnil. Doplnil, že v prípade potreby posúdenia takých skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, sa preferuje odborné vyjadrenie od odborne spôsobilej osoby. Rozdielnosť dôsledkov odborného vyjadrenia a znaleckého posudku je možné vyvodiť aj z procesných predpisov upravujúcich civilné a trestné súdne konanie. Znalecké dokazovanie, napr. v civilnom konaní, je z dôvodu hospodárnosti a zníženia nákladov konania až sekundárnym riešením, ak rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky, a pre zložitosť posudzovaných otázok nepostačuje odborné vyjadrenie (§ 206 a § 207 Civilného sporového poriadku). Uvedené analogicky platí aj pre trestné konanie s tým, že ak sú na objasnenie skutočností dôležitej pre trestné konanie potrebné odborné znalosti, vyžiada orgán činný v trestnom konaní a v konaní pred súdom predseda senátu, odborné vyjadrenie mimo znaleckú činnosť vykonávanú podľa osobitného zákona. V jednoduchých prípadoch sa možno uspokojiť s písomným potvrdením, o ktorého správnosti nie sú pochybnosti. Ak pre zložitosť objasňovanej skutočnosti nie je postup podľa § 141 Trestného poriadku postačujúci, príberie orgán činný v trestnom konaní a v konaní pred súdom predseda senátu znalca na podanie znaleckého posudku. Ak ide o objasnenie skutočnosti obzvlášť zložitej, príberú sa dvaja znalci (§ 141 ods. 1 Trestného poriadku a § 142 ods. 1 Trestného poriadku). Aj z cit. znení Trestného poriadku vyplýva, že nadobudnutím účinnosti tohto procesného predpisu nastala aj základná zmena vyplývajúca zo zákona o znalcoch spočívajúca v rozdelení doterajšej znaleckej činnosti na dve časti: odbornú činnosť (§ 141 Trestného poriadku) a znaleckú činnosť (§ 142 Trestného poriadku). V nadväznosti na uvedené vyslovil, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia § 18 zákona o znalcoch sa povinnosť znalca aplikovať ustanovenia o znaleckom posudku tak, ako ich interpretoval žalovaný v napadnutých rozhodnutiach stáva pochybnou a pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu in dubio mitius - pri pochybnostiach miernejšie (napr. Nález ÚS SR I. ÚS 241/07, ktorý pri výklade verejného práva prikazuje uplatniť túto zásadu).

8. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že v konaní úspešnej žalobkyňi priznal právo na úplnú náhradu trov konania voči žalovanému, o výške ktorej rozhodne správny súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

II.

9. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalovaný (ďalej aj „sťažovateľ“) domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. Namietal, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP), ako aj, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho

posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

11. Poukázal na námietku žalobkyne vznesenú v administratívnom konaní, ako aj v podanej žalobe, že peňažná pokuta jej bola uložená pre absenciu náležitostí znaleckého úkonu, ktoré sú však právnou úpravou vyžadované len pre znalecké posudky. Vo vzťahu k uvedenému namietal, že zákonodarca v § 18 zákona o znalcoch použil neurčitý právny pojem „primerane“ a vytvoril tak žalovanému v konaní o správnom delikte priestor na správnu úvahu, v rámci ktorej tento pojem vyloží. Dal do pozornosti, že prvostupňové správne rozhodnutie obsahuje presné vyjadrenie toho, v akej miere sa majú použiť ustanovenia pojednávajúce o materiálnych a formálnych náležitostiach znaleckého posudku aj na iné druhy znaleckých úkonov. Mal za to, že žalovaný vo svojich rozhodnutiach podrobne vysvetlil, z akého dôvodu majú náležitosti vytýkané žalobkyni obsahovať aj „jednoduchšie“ druhy znaleckých úkonov. Zdôraznil, že východiskom je preskúmateľnosť ako základná vlastnosť znaleckého úkonu bez ohľadu na druh znaleckého úkonu, resp. aké označenie znaleckého úkonu si znalec zvolí.

12. Správneho súdu vyčítal, že výklad pojmu „primerane“ uskutočnený žalovaným v správnych rozhodnutiach prehliada, avšak v zrušujúcom rozhodnutí neuvádza, aké náležitosti má obsahovať iný druh znaleckého úkonu ako znalecký posudok (napr. odborné vyjadrenie). Krajský súd teda podľa žalovaného nevyložil uvedený neurčitý právny pojem použitý zákonodarcom v § 18 zákona o znalcoch, hoci sám v napadnutom rozsudku vyslovil, že pri nezrozumiteľných ustanoveniach treba použiť výklad „e ratione legis“, t.j. uprednostniť teleologický výklad pred jazykovým. V nadväznosti na uvedené namietal, že správny súd nevezal do úvahy účel zákona o znalcoch, ktorým je záujem neurčitého počtu jednotlivcov na riadnom vykonávaní znaleckých úkonov a nepriznal mu žiadnu ochranu.

13. Zároveň žalovaný namietal porušenie práva na spravodlivý proces. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (Riuz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), ako aj Komisie (stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp.zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12. mája 2004), v zmysle ktorých treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Hoci krajský súd zrušil uvedené správne rozhodnutia, vôbec neuviedol, ako má žalovaný § 18 zákona o znalcoch interpretovať, keď nešpecifikoval, aké materiálne a formálne náležitosti má obsahovať iný druh znaleckého úkonu (napr. odborné vyjadrenie) ako znalecký posudok.

14. Ďalej namietal nesprávnosť názoru krajského súdu, že prijatím zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok došlo k rozdeleniu znaleckej činnosti na dve časti, na činnosť odbornú a znaleckú. Mal za to, že správny súd si § 141 ods. 1 Trestného poriadku vyložil nesprávne. Dodal, že odborné vyjadrenie mimo znaleckú činnosť bolo možné použiť ako dôkaz v trestnom konaní aj do 31. decembra 2005, pričom poukázal na § 89 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. Trestný poriadok. Následne uviedol, že pod pojmom „odborné vyjadrenie“ v zmysle Trestného poriadku, resp. pod pojmom „odborné vyjadrenie“ v zmysle Civilného sporového poriadku treba rozumieť úkon vykonaný osobou, ktorej právna úprava nepriznáva status znalca. Z uvedeného však nie je možné podľa žalovaného vyvodiť, že ak znalec vykoná úkon s označením „odborné vyjadrenie“ a ten opatrí úradnou pečiatkou, nejde o znalecký úkon.

15. Zároveň tvrdil, že z uvedených ustanovení účinného a aj neúčinného Trestného poriadku vyplýva, že zákonodarca aj pokiaľ ide o odborné vyjadrenia kládol dôraz na presvedčivosť, preskúmateľnosť a logickosť vyjadreného odborného názoru. Za nesprávny označil aj záver krajského súdu, že medzi znaleckým posudkom a odborným vyjadrením je rozdiel v dôsledkoch, nakoľko obidva musia byť preskúmateľné. Zdôraznil, že odborný záver znalca vyjadrený v akomkoľvek znaleckom úkone, t.j. aj v odbornom vyjadrení opatrenom úradnou pečiatkou znalca, má byť preskúmateľný, aby bolo možné vylúčiť svojvôľu pri jeho vykonávaní.

III.

16. Žalobkyňa sa vyjadrila ku kasačej sťažnosti písomným podaním doručeným krajskému súdu dňa

30.07.2018 a navrhla, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol, nakoľko rozhodnutie krajského súdu pokladala za vecne správne a zákonné.

17. V úvode vyjadrila pochybnosť o tom, či bola kasačná sťažnosť podaná oprávnenou osobou, nakoľko mala za to, že z podanej kasačnej sťažnosti nie je zrejmé, či V. V. X. je oprávnený konať v mene žalovaného. Tvrdenie žalovaného, že zákonodarca použil v § 18 zákona o znalcoch neurčitý právny pojem „primerane“, a tým vytvoril žalovanému priestor v konaní o správnom delikte na správnu úvahu, v ktorej tento pojem vyloží, označila za nesprávne, popierajúce právnu istotu v rámci vykonávania odbornej znaleckej činnosti. Dala do pozornosti, že v dôvodovej správe k § 16, § 17 a § 18 zákona o znalcoch sa uvádza, že „odborné stanovisko, vyjadrenie, potvrdenie alebo vysvetlenie nemusí spĺňať náležitosti znaleckého posudku. Tieto odborné závery sa najčastejšie budú používať pri riešení čiastkových znaleckých úloh, na ktoré nie je potrebné podať znalecký posudok“. V tejto súvislosti vyjadrila názor, že zákonodarca použitou formuláciou zjavne zamýšľal ponechať priestor na to, aby úkony znaleckej činnosti bolo možné vykonávať aj v inej forme, celkom alebo sčasti odlišnej od znaleckého posudku.

IV.

18. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16.10.2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

19. Predmetom preskúmania v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. b/ zákona o znalcoch, ktorého sa dopustila tým, že v písomnom vyhotovení znaleckého úkonu č. 1518/2014, vypracovaného dňa 14.06.2014, nevymedzila úlohu, neuviedla výpočet podkladov pre vypracovanie tohto úkonu, nepriložila listiny potrebné na zabezpečenie preskúmateľnosti a nepripojila znaleckú doložku, teda znalecký úkon nevykazoval náležitosti a nebol vyhotovený v súlade s citovaným právnym predpisom.

20. Podľa § 139 ods. 1 SSP v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách „V mene Slovenskej republiky“ uvedie označenie správneho súdu, mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci, presné označenie účastníkov konania a ich zástupcov, účasť prokurátora, označenie prejednávanej veci, znenie výroku, odôvodnenie, poučenie o prípustnosti kasačnej sťažnosti, o lehote na podanie kasačnej sťažnosti, o náležitostiach kasačnej sťažnosti, o povinnom zastúpení advokátom v kasačnom konaní alebo o neprípustnosti opravného prostriedku, deň a miesto vyhlásenia.

21. Podľa § 139 ods. 2 SSP v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

22. V zmysle § 440 ods. 1 písm. f/ SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Právo na spravodlivý proces zahŕňa právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnosť konania a rozhodnutia, právo na rozhodnutie v primeranej lehote a právo na spravodlivé prejednanie vecí, do ktorého okrem iného patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Aj keď nie je nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s úplne všetkými argumentmi účastníkov, vyjadrenie, ktoré bolo akceptované a malo rozhodujúci vplyv na výsledok sporu, musí byť zdôvodnené jasne a nepochybné.

24. Krajský súd pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku nepostupoval v zmysle vyššie uvedených zákonných pravidiel. Kasačnému súdu nie je zrejmé, na základe akých skutkových okolností a dôkazov dospel krajský súd k záveru, že preskúvané rozhodnutia žalovaného vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia vecí, a tiež, akým spôsobom na skutkový stav aplikoval relevantné ustanovenia právnych predpisov. V odôvodnení rozsudku sa obmedzil na rekapituláciu priebehu administratívneho konania, a poukázal na teoretické východiská vo vzťahu k problematike správnych deliktov. Svoj záver však nepodporil jasnou právnou a logickou argumentáciou, pričom ohľadom sporného výkladu § 18 zákona o znalcoch, len dal do pozornosti znenie dôvodovej správy k cit. ustanoveniu, avšak spomínané teoretické východiská na prejednávanej vec neaplikoval. Najdôležitejšou časťou odôvodnenia rozsudku je právny názor konajúceho súdu, ktorý odôvodňuje výrok a umožňuje každému pochopiť, prečo konajúci súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol. Keďže výroku rozsudku nekorešponduje relevantné odôvodnenie, najvyšší súd ani nemá možnosť posúdiť, či je rozhodnutie krajského súdu vo výroku vecne správne.

25. Úlohou súdu v preskúvacom konaní je posúdiť zákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu v medziach žaloby, pričom v danom prípade krajský súd týmto spôsobom vôbec nepostupoval a na žalobné námietky nereagoval relevantnou argumentáciou. Namiesto zrozumiteľného a logického vyhodnotenia argumentácie žalobcu vo vzťahu k zisteniam a záverom žalovaného krajský súd len popisne reprodukoval skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu žalovaného, pričom vlastná argumentácia súdu vo vzťahu k žalobným námietkam v rozhodnutí chýba.

26. V odôvodnení rozsudku absentuje samotná logická úvaha krajského súdu, z ktorej by bolo zrejmé, v čom videl podklad pre zrušenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia vecí v zmysle § 191 ods. 1 písm. c/ SSP, teda prečo mal za to, že správny orgán podriadil zistený skutkový stav pod právnu normu, ktorá sa na vec nevzťahuje, alebo sa nevzťahuje v uvedenom rozsahu, vysporiadajúc sa pritom s konkrétnymi vecnými námietkami žalobkyne. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nemožno zistiť, akým spôsobom krajský súd aplikoval na zistený skutkový stav relevantné ustanovenia právnych predpisov.

27. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06). Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatnení. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06). Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

28. Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach stabilne uvádza: „Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m.m.

III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).“ (napr. III. ÚS 107/07). Ústavný súd SR tiež uvádza: „Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie (subsumpcia skutkového stavu pod zvolené právne normy) nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 33/2012).

29. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva „...účelom odôvodneného rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté. Navyše, odôvodnené rozhodnutie dáva stranám možnosť odvolať sa proti rozhodnutiu, ako aj možnosť, aby bolo rozhodnutie preskúmané odvolacím orgánom. Len ak sú vydávané odôvodnené rozhodnutia, môže existovať verejná kontrola výkonu súdnictva.“ (napr. Suominen v. Fínsko, § 37, 1. júl 2003; Tatishvili v. Rusko, § 58, 22. február 2007).

30. Nakoľko v prejednávanom prípade nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku správneho súdu zrejmé, akými úvahami sa riadil pri utváraní záveru o tom, že rozhodnutia žalovaného vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci (v rozsudku správny súd uvádza skutočnosti týkajúce sa posudzovania znaleckých úkonov všeobecne, bez vyvodenia týchto odborných záverov, vo vzťahu ku konkrétnym skutkovým okolnostiam preskúmvanej veci a obsahu správnych rozhodnutí), a prečo krajský súd dospel k záveru, že žalovaný nesprávne interpretoval ustanovenie § 18 zákona o znalcoch, je nutné považovať takýto rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, nedávajúci dostatočné záruky pre to že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces. Takéto odôvodnenie rozhodnutia nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej dostatočnosti konajúceho všeobecného súdu.

31. Záverom kasačný súd poznamenáva, že nie je úlohou kasačného súdu domýšľať dôvody, pre ktoré správny súd rozhodol vo veci tak ako rozhodol, ani nahrádzať úlohu správneho súdu v súdnom prieskume rozhodnutí správnych orgánov. Preto krajský súd pochybil, keď rozhodnutia žalovaného zrušil bez toho, aby uviedol zrozumiteľný právny názor na skutkové a právne otázky súvisiace so zrušujúcim rozhodnutím. Takéto rozhodnutie možno považovať za arbitrárne, pretože aj nedostatočne odôvodnené rozhodnutie súdu môže zasiahnuť do práva na súdnu ochranu, ktorá je garantovaná každému Ústavou SR.

32. Ako vyplýva z uvedeného, odôvodnenie napadnutého rozsudku nemožno považovať za presvedčivé, spĺňajúce požiadavky uvedené v ustanovení § 139 ods. 2 SSP. Svojím postupom krajský súd porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces, ktoré vychádza z čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR.

33. Kasačný súd zároveň pokladal za potrebné vysporiadať sa s námietkou žalobkyne vznesenou vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti, spočívajúcej v tvrdení, že nie je zrejmé, či kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou, vo vzťahu ku ktorej námietke uvádza, že táto nie je dôvodná, nakoľko zo spisového materiálu vyplýva, že kasačná sťažnosť bola spísaná vlastným zamestnancom žalovaného s právnickým vzdelaním, ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa V. V. X., čo žalovaný jednoznačne a nesporne preukázal predložením kópie dokladu o vysokoškolskom právnickom vzdelaní druhého stupňa. Spolu s kasačnou sťažnosťou žalovaný súčasne predložil aj poverenie zo dňa 6. apríla 2018, ktorým Mgr. Gábor Gál, Minister spravodlivosti Slovenskej republiky poveril V. V. X., zamestnanca Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, aby v celom rozsahu zastupoval Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne R. K. M. proti Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, pre podanie ako aj konanie o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/42/2016-85 zo dňa 7. februára 2018.

34. Vzhľadom na uvedené skutočnosti kasačný súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/42/2016-85 zo 7. februára 2018 podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude vec opätovne prejednať v medziach podanej správnej žaloby a následne rozhodnúť, pričom krajský súd bude povinný svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť.

35. Vzhľadom na to, že kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave a vec mu vrátil na ďalšie konanie, rozhodne o nároku na náhradu trov kasačného konania v súlade s § 467 ods. 3 SSP krajský súd.

36. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.